

ההתנגדות הניצח

את הוועידה ותוצאותיה הכינו לפרס עשר לות פעילים שקיוו לבתח מעוגת הניצחון. צוות אנשי יחסי-ציבור מהארץ ומחוץ לארץ, שלל עוזרים צעירים, הממתינים למוצא פה וממהרים לבצע, ובעיקר שני אנשי מנגנון משופשפים, אהרון ("ארליה") הראל וישראל קיסר.

בבנייני האומה בירושלים, המקום שבו נערכה הפתיחה החגיגית של הוועידה, הוכן הכל בדיוק של שניות. כל מי שיכול היה לגרום להתרגשות, למחאות כפיים, הועלה על הבמה כשהוא מלווה בקולו הדרמאטי של הקריין עמיקם גור-רביץ. שרים לשעבר ושרים בהווה, רב-

אי אפשר היה שלא להיזכר בתקופה שלפני ההפסקה הגדולה, ההפסקה שבה היה הליכוד לשילטון. סדרני פלוגות הפועל שוב שלטו ביד רמה, כשהם דורפים בגסות ולעיתים אף מקללים, אך לעולם אינם אומרים "בבקשה" החגיגיות, העניינים הבורקות וההרגשה "אנחנו שוב כאן", לא יכלו למחות את הטעם המר: הסיגנון המפורסם חזר — כאילו ולא אירע דבר.

היתה זו הוועידה של שימרון פרס. הוא ניצח עליה ממרום מושבו על הבמה, ניצח עליה מעל דוכן-הנואמים וניצח עליה מאחרי הקלעים. היה לפרס על מה

רבין עשה את כל השגיאות ונחל מפלה

נים ראשיים, מוכיר ההסתדרות ונשיא-המדינה. יצחק רבין התבקש לעלות לבמה יחד עם הפרופסור אפריים קציר, כשגורביץ קורא: "הנשיא הרביעי של מדינת ישראל, אפריים קציר, יחד עם ראש-הממשלה החמישי, יצחק רבין". הרמז היה ברור: שני "לשעברים". היה להצגה כפולה זו יתרון נוסף, איש לא יכול היה לקבוע איך התחלקו מחיאות-הכפיים בין קציר לרבין. אחר-כך הגיע תור המישלחות מחוץ לארץ. פרס הוכיח כי הוא מנהיג המקבל אורחים זרים כמו ראש-מדינה. כשהגיע פרנסואה מיטראן, זינק פרס ממקומו. קפץ

פרס ערך הצגה מתוכננת הישב וזכה

להישען. הוא למד היטב ממוריו במפא"י ההיסטורית, שוועדות, ישיבות והחלטות הן רק קצה הקרחון. צריך להכין אותן בעבודה מתוכננת היטב. הטקס הוא רק חלון-הראווה, הוא רק הפרי של עבודת מנגנון משומן. פרס לא עבר רק קורס בהופעה לפני קהל, לפני מצלמות הטלוויזיה ולפני מי מקרופונים של הרדיו. הוא לא רק למד להניף את ידיו בצורה מתואמת, להתרגש כשצריך, לצעוק במקום הנכון ולהמיר תין למחיאות-כפיים מומנות. הוא גם למד להפעיל את המנגנון עוד קודם להתרגשות המתוכננת, לצעקות, להגפות הידיים ולמחיאות-הכפיים.